Серпневий день відпаленів,
Розлив довкіль тепло —
Гіркавим духом полинів
Над степом потягло.

Полин-гірчак, полин-бур'ян,
Пахучая трава,
Аж серце гоїться від ран,
І пам'ять ожива

І пелена мене теплінь
В напівказкову мить,
Така, що навіть…навіть лінь
Про неї говорить,

Та не колиска — віз рипить
І місяць з хмари звис,
І шлях показує в ту мить
Зірок небесний Віз.

Несуться коні в далину,
Бо близько десь Орда,
І гострий запах полину
Малого огорта…

Полин-полон, полон-полин!
Невже ж на все життя?
Невже ж до предківських рівнин
Не буде вороття?

І приверзлось таке до сну
На старість — чи не встид?
Не знищить, видно, полину
Ніякий гербіцид,

Що тне рослину на стеблі,
Й не спинить часу плин —
В життя мого живім теплі
Полин — полон, полон — полин.